

и захвърлени изъ горитѣ селца стоели тихи и пусти, като че нѣма нито една жива душа въ тѣхъ. А при това въ тѣхъ живѣли хора, които били изяли и послѣдния си залъкъ хлѣбъ. Въ своя разкошенъ палатъ младата царкиня чувала тѣхния плачъ. Но тя била заета съсъ своята скръбъ и не обръщала внимание на хорскитѣ сълзи.

Най-сетнѣ, този плачъ ѝ дотѣгналъ; тя повикала бавачката си и я попитала:

— Кой е този, който денѣ и нощѣ плаче подъ прозорцитѣ ми?

— Това е буря, — отговорила старата жена.

— Ти ме лъжешъ: буря не може тѣй да стене, безъ да прѣстане!

— Наистина царкиньо: това сж малки дѣцата, които просятъ хлѣбъ.

Царицата се очудила, защо имъ не дадатъ хлѣбъ и заповѣдала да нахранятъ всички, които идатъ подъ прозорцитѣ ѝ. Но на другата сугринь отново се чулъ жалостенъ плачъ. Царкинята пакъ повикала бавачката.

— Ние вчера нахранихме дѣцата, а сега азъ пакъ чувамъ плачъ. Какво е това?

— Това е градъ, който чука по прозорцитѣ, — отговорила старата жена.

— Лъжешъ! Градъ не може да говори съ човѣшки гласъ.

— Царкиньо! Дошли сж други, сжщо гладни дѣца, а съ тѣхъ и майкитѣ имъ, бацитѣ имъ, дѣдитѣ имъ.

-- Дайте имъ да ядатъ! Веднага имъ дайте да ядатъ! — развикала се царкинята и сама излѣзла на улицата. . . .

Тя дълго врѣме стояла на улицата и се върнала въ стаята си блѣдна като хартия. Тя видѣла толкосъ гладни, че сърдцето и прѣмрѣло. И всѣка сугринь оттогасъ старата бавачка хранила всички,